

LILY FRANK

Kriebels op glad ijs

Kriebels op glad ijs © Lily Frank

Eerste editie: januari 2015 via Tinteling Romance

Tweede editie: mei 2020 via Polder Publishers

Derde editie: augustus 2021 via Dutch Venture Publishing

lilyfrankromance.wordpress.com

Instagram/Twitter: @lilyfrankbooks

Redactie: Olga Hoekstra en Marijke F. Jansen

Cover: Afbeeldingen via Freepik.com

Cover Design: Marijke F. Jansen

Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd, opgeslagen in een geautomatiseerd gegevensbestand of openbaar gemaakt, in enige vorm of op enige wijze, hetzij elektronisch, mechanisch, door fotokopieën, opnamen of op welke wijze ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de auteur.

Graag nog een bedankje voor mijn geweldige redacteur, Olga.
I <3 you!

En eentje voor mijn vrienden en vriendinnen,
voor de twee onvergetelijke weekendjes weg.

Ten slotte nog een bedankje voor Snowworld in Landgraaf,
voor de inspirerende locatie. Ik heb genoten van mijn verblijf
En mijn hoofdpersonages ook.

Liefs, Lily

♥ 1 ♥

‘Jij redt het wel, hè?’ zei ik grommend mijn zus na. ‘Gewoon bochtjes maken. We zien je straks wel weer.’

Juist ja. Kon iemand me dan misschien nog even vertellen wat er in vredesnaam bedoeld werd met ‘bochtjes maken’? Ik wist niet eens hoe ik omhoog moest komen met beide voeten vastgemaakt aan die plank, laat staan dat ik me daar elegant mee kon bewegen!

Wanhopig staaarde ik naar de zware snowboots, die ik zojuist met veel moeite in de bindingen had gekregen. Na een hoop gepruts was het me zelfs gelukt om ook die plastic bandjes dicht te krijgen. Operatie snowboard onderbinden was geslaagd. Nu kwam de veel grotere uitdaging: met twee voeten naast elkaar vastgesnoerd en een belemmerend gevaarte eronder omhoog te komen. Ik probeerde om mijn knieën dichterbij te krijgen voor een betere grip, maar zodra ik daarna een poging deed om me af te zetten, de hoogte in, ging ik meteen weer oncharmant onderuit. Ik voelde me net Bambi die zijn eerste

wankele stappen in de wereld zette.

Oké, poging nummer twee. Wauw, ik kwam zelfs omhoog! Mijn hart maakte een sprongetje. Ik kan dit, gilde een euforische miniatuurversie van mezelf in mijn hoofd, maar het positieve gevoel was van korte duur. Ik wankelde een keer achteruit. Mijn armen maaiden door de lucht. Mijn schouder liet even weten dat hij dat geen prettige beweging vond: au! Mijn bekken kantelde en mijn heupen maakten een zwiep naar voren. Meteen ging mijn bovenlichaam er achteraan. Het werd wit voor mijn ogen. En het was ineens koud. Erg koud. De sneeuw prikte op mijn wangen en in mijn neus. Oh, en nu begonnen mijn ogen ook nog te jeuken door die stomme lenzen. Ik wist meteen weer waarom ik altijd liever een bril droeg.

Ik kreunde en keek moedeloos om me heen. Fijn, nu lag ik op mijn buik in de sneeuw. Hoe kwam ik weer overeind?

‘Rol je op je rug,’ tipte een stem naast me. Ik keek op en zag twee lichtgrijze ogen, die net onder een donkergroene muts vandaan piepten. Zijn neus, mond en kin gingen schuil achter een hoog opgetrokken geblokte sjaal. Hij knipoogde naar me, sprong omhoog en draaide ondertussen zijn board in de juiste positie. Mijn adem was zojuist in mijn longen bevroren. Mijn hersenen waren nog bij dat eerste moment dat hij me aankeek.

‘Succes ermee!’ Hij zette zich af en gleeed soepeltjes weg. Jaloers keek ik toe hoe hij aan de afdaling begon. Zijn heupen schommelden ritmisch heen en weer, waardoor hij slalommend naar beneden ging.

Het kwartje viel; dat was waarschijnlijk wat Ina’s goedbedoelde advies over bochtjes inhield. Ik keek hem na. Snowboarden zag er zo stoer uit als iemand het eenmaal kon. Bij mij zou dat dus wel nooit worden. Wanhopig keek ik naar beneden en zocht met mijn ogen naar de skihut die ergens in het midden

van de sneeuwhal moest zijn volgens Ina. Was ik er al bijna? Kon ik al aan de warme chocolademelk met slagroom? Ik vroeg me af of de anderen er al zaten en of ze er nóg zouden zitten als ik er ook eindelijk zou aankomen.

Ik slikte en wendde mijn blik af. Ik lag nog steeds languit in de sneeuw. Inmiddels waren al verschillende mensen om mij heen geskied of geboard. Tijd om zelf ook maar eens iets te gaan doen. Ik volgde het advies van de snowboarder op en rolde me op mijn rug. Dat bracht me terug naar mijn beginsituatie: zittend in de sneeuw met een board onder mijn voeten.

‘En? Wil het al een beetje lukken, zus?’ Een schuivend geluid en het volgende moment stopte Ina naast me. Ik keek omhoog in haar gezicht. Haar wangen gloeiden van een warme blos en haar lange blonde haar was uit de staart ontsnapt en hing als stromend kraanwater naast haar gezicht.

‘Wat denk je zelf?’ snauwde ik, inmiddels geïrriteerd omdat ik niet eens overeind kon komen.

‘Hier, ik zal je wel even helpen.’ Ze boog zich naar voren, greep mijn handen en trok me met een stevige ruk uit de sneeuw. Op het snowboard! Yesss! Meteen ging ik opnieuw onderuit. Mijn billen vormden een levend stootkussen. Au.

Ina zuchtte en hielp me opnieuw overeind. ‘Soms,’ zei ze een beetje wanhopig, ‘ben jij echt een klungel.’

Daar was niets aan gelogen. God had onze genen niet echt eerlijk verdeeld. Ina was rijker bedeed in de spieren en sociale vaardigheden, terwijl ik soms een wandelende encyclopedie leek te zijn. Mijn tweelingzus was een van de sportiefste mensen die ik kende, terwijl ik zelf al rilde bij het woord ‘sport’. Brrr...

Ik herinnerde me mams gezicht toen ik zei dat ik met Ina mee zou gaan voor een weekendje Snowworld. ‘Lieverd, vind

je dat wel verstandig?’ had ze me bezorgd gevraagd. ‘Voor je het weet, breek je een been!’

‘Mam, doe niet zo dramatisch,’ had Ina meteen tegengeworpen. ‘We zijn geen kleine kinderen meer!’

‘Ik had het ook niet over jou!’ Haar bezorgde blik had op mij gelegen. ‘Jij redt je wel, maar Isa...’

‘Isa is oud en wijs genoeg,’ mopperde mijn zus. ‘Die breekt echt niet zomaar een been. Bovendien gaan we niet alleen maar boarden! We gaan ook après-skiën en gezellig uit eten...’

‘Maar jij, Saar en Katie boarden al jaren. Dat kan Isa toch nooit bijhouden?’

‘Hallo, ik sta hier gewoon!’ Mijn stem had kinderlijk klagend geklonken toen ik die woorden uitsprak. ‘Ik red me echt wel, hoor!’

Nu, stuntelend aan de top van de besneeuwde indoor piste, vroeg ik het me af. Als mijn hele weekend er zo uit zou zien, was ik er snel klaar mee.

‘Kom.’ Ina hees me opnieuw omhoog. ‘Board horizontaal en gewicht naar de berg is remmen, verticaal is vaart maken.’

‘En hoe zit het dan met bochtjes maken?’ informeerde ik voorzichtig.

Ina glimlachte. ‘Dat heeft te maken met horizontaal en verticaal. Je gaat van horizontaal met je gezicht naar voren naar verticaal naar horizontaal, zodat je met je gezicht naar de berg staat.’

‘Met mijn gezicht naar de berg? Echt niet! Dan zie ik toch niets?’ protesteerde ik.

Ina grinnikte. ‘Dat komt wel goed, dat beloof ik. Want daarna draai je je weer om naar voren, naar verticaal en dan weer horizontaal met je rug naar de berg. En dan heb je bochtjes gemaakt.’

Ik knipperde verbluft met mijn ogen, probeerde om een beeld te vormen bij deze theorie.

‘Wacht, ik doe het wel even voor.’ Ina streek het haar uit haar ogen, sprong soepeltjes omhoog en zwiepte haar board in de juiste positie. Vervolgens deed ze voor wat ze zojuist had uitgelegd. Ik slikte. Het zag er zo eenvoudig uit, maar schijn bedroog. Ik had al moeite om mijn evenwicht te bewaren omdat ik mijn voeten niet kon verzetten, laat staan dat ik er zo elegant uit zou zien als ik mijn heupen ging bewegen.

Ik blies mijn adem uit en wreef in mijn handen. ‘We hebben dezelfde genen,’ hield ik mezelf voor. ‘Als zij het kan, moet ik het ook kunnen.’ Ik schuifelde wat met mijn board en eindelijk kwam ik in beweging. Ina’s uitleg over remmen zat in mijn hoofd geramd: horizontaal en gewicht naar de berg is remmen. Angstvallig hing ik naar achteren, terwijl mijn hakken zich krampachtig in de sneeuw persten. Volgens mij zag ik er zo half hurkend uit alsof ik moest poepen. Vlak voor Ina viel ik opnieuw.

‘Dit wordt een ramp,’ mompelde ik. Hoever was het nog naar die stomme skihut? Vast een heel eind, want ik zag hem nog niet eens.

‘Ach, dat valt reuze mee,’ zei Ina monter. Had ik al gezegd dat mijn zus de Max Verstappen onder de leugenaars is, zelden een wedstrijd verloren? ‘Hup, overeind jij.’ Ze viste me opnieuw uit de sneeuw. Mijn zwarte skibroek zat inmiddels onder de witte valsporen.

‘Ina, kom je weer mee?’

Een flits geel en een flits groen. Saar en Katie, wist ik.

Ina keek verlangend naar beneden en ik zuchtte.

‘Ga maar,’ zei ik en glimlachte flauwtjes. ‘Je hebt me in ieder geval al even op weg geholpen. Ik zie je zo wel weer.’

Kriebels op glad ijs

Ina twijfelde nog, maar ik gaf haar een duwtje. ‘Kom, jij bent ook een weekendje weg en niet alleen om op mij te passen. Ik zie je zo wel in die skihut.’

Nog even keek Ina me schuldig aan, voor ze zich omdraaide en aan de afdaling begon.

‘Tot straks!’ klonk haar stem.

Ik slikte en probeerde het eenzame gevoel weg te duwen. Ik kon toch moeilijk verwachten dat Ina de hele tijd mijn hand bleef vasthouden?

Ik keek naar voren. De hellingshoek was niet heel groot, maar toch kon ik een heel eind de diepte in kijken. Dat ging me nooit alleen lukken!

Voorzichtig liet ik mezelf een stukje naar beneden glijden, board horizontaal. Mijn knieën stonden op slot en deden pijn door het gehobbel van het snowboard op de heuveltjes in de sneeuw, maar ik bleef in ieder geval overeind.

Oké, misschien ging dit nog niet eens zo heel slecht. Misschien moest ik die bochtjes anders maar eens proberen. Ina had er tenminste een stuk minder krampachtig uitgezien. En vooral ook een stuk sneller. Hoe eerder ik bij die skihut was, hoe beter.

Maaiend met mijn armen zwaaide ik met mijn heupen in een poging om het board naar voren te draaien. Tot mijn verrassing lukte dat beter dan ik had verwacht. Iets... té goed misschien... Het leek wel alsof ik ineens in een achtbaan zat. De sneeuw schoot onder me door en ik zag mijn omgeving en mijn leven voorbij flitsen. Prut. Waar zat de handrem van dit ding? Voetrem? Welke rem dan ook?

Het dal kwam steeds sneller dichterbij. Oh nee, de mensen daar voor me ook! Ik maaide met mijn armen om me heen in de hoop dat ik door de luchtverplaatsing ook kon remmen.

‘Pas op!’ gilte ik, natuurlijk veel te laat. Met een klap knalde ik tegen de eerste persoon aan. Mijn hoofd klapte ergens tegenaan - was dat een skistok? - en meteen schoot er een flitsende pijn door me heen. Het volgende moment lag ik in een ingewikkelde knoop. Mijn lichaam brandde van de inslag, maar voelde tegelijkertijd koud aan door de sneeuw. Ik kon alleen maar denken aan de mensen die ik zojuist omver had ge... ge eh... gedingest. Leefden ze nog?

‘Gaat het?’

De stem had een donker timbre en kriebelde sexy in mijn oren. Ik hapte naar adem en keek op. Zijn donkergroene muts was van zijn hoofd gezakt en een paar wilde blonde krullen waren tevoorschijn gesprongen. Zijn kin werd bedekt door een dun stoppelbaardje. Voor me in de sneeuw lag zijn geblokte sjaal. Ik had het ineens bloedheet.

‘Ik eh... Ik ben zojuist geloof ik op je gevallen,’ bracht ik hakkend uit. ‘Sorry.’

Wel allemachtig! Kun je niet uitkijken? Of mankeer je iets aan je motoriek of zo?' Deze stem, licht en hees, leek helemaal niet te passen bij de kwade toon erin. Ik keek om de jongen met de grijze ogen en het warrige blonde haar heen en zag achter hem nog iemand in de sneeuw zitten. Deze jongen zat verstrikt in zijn ski's en stokken en zijn gezicht straalde pure woede uit. Deze jongen leek wel de tegenstelling van de blonde jongen: een net donker kapsel, ogen die fonkelden van woede en zo donker waren dat het wel zwarte gaten leken. Zijn kin keurig gladgeschoren.

'Waarom ben je niet gewoon op de babypiste aan het klungelen?' ging hij bars verder. 'Je staat duidelijk voor het eerst in je leven op een snowboard. Wees dan niet zo egoïstisch om de piste onveilig te maken voor mensen die het wél kunnen!'

Mijn keel zat verstopt. Alle woorden zaten er achterin opgepropt. Er kon niets meer voor- of achteruit. Eigenlijk had hij gelijk, maar Ina had erop aangedrongen dat ik ook op